

ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

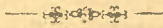
ΕΤΟΣ Γ΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. ΣΤ΄.

Ο ΠΙΝΔΑΡΟΣ.

(Απόσπασμα ἐκ τῶν τοῦ Edgar Quinet)

Ἐπὶ τῶν μηδικῶν, ὁ Πίνδαρος ἤγε τὸ μέσον τῆς ἡλικίας αὐτοῦ· ὑπῆρξεν αὐτόπτης τῆς εἰσβολῆς τῶν βαρβάρων, καὶ ὅμως οὐδέμιν ποιεῖται μνείαν αὐτῶν· οὐδ' αὖ μὴ γεραιῶν τοὺς πολέμους αὐτοῦ· φαίνεται πως λέγων·

• Τὸ ὄνομά σου πώποτε τοὺς στίχους μου λυπήσειν.

Πῶς τοῦτο; Ἄραγε ἡ ἐποχὴ αὕτη, ἧτις ἔπρεπε νὰ ἀνακαινίσῃ τὰ πάντα περὶ ἑαυτὸν, οὕτως ἐξίτητος ἐγένετο ἀπὸ τῆς μνήμης αὐτοῦ;

Οὐδὲ πρὸς στιγμὴν παραδέχομαι τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Εἰκάζω ὅτι ἡ σιγὴ τοῦ Πινδάρου ἔχει ἄλλην αἰτίαν. Ἡ προσφιλεὶς αὐτῷ πόλις, αἱ Θῆβαι, λιποτακτήσασα ἀπὸ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, συνεμάχησαν τοῖς Βαρβάροις. Ὁ Θεβαῖος ποιητὴς στερεάν ἔλαθεν ἀπόφασιν οὐδὲ λέξιν νὰ ἀναφέρῃ περὶ τῶν νικῶν, αἵτινες θὰ ἐξήλεγchon τὴν προδοσίαν τῶν Θεβῶν. Τίς δὲ ὁ μὴ προτιμῶν τὴν ἐκουσίαν ταύτην σιγὴν τῶν λεπτολογιῶν, εἰς αἷ οἱ τῆς παρακμῆς ἄνθρωποι ἤθελον βεβαίως καταφύγει; Ὁ Πίνδαρος οὐδὲν ἀνκυρῶν περὶ τῶν ἀθιανάτων πράξεων, ὧν ὑπῆρξε μά-

τυς, οὐδὲν λέγει περὶ αὐτῶν, ἡ δὲ σιγὴ τοῦ ἐστὶ μεγαλοπρεπής.

Ἀπεποιήθη ὅπως ἀντλήσῃ ἀπὸ τῆς ἱεράς ταύτης πηγῆς, μηδὲ τὰ ὀνόματα καὶ μνημονεύσας τῆς Σαλαμίνας ἢ τῶν Πλαταιῶν. Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν περιορίσθη ἐν τῇ μυθολογικῇ σφαίρᾳ τῶν ἡμιθέων. Ἐκουσίως ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τοῦ θεάματος τῶν πολέμων τῆς συγχρόνου ἐποχῆς. Ἐδημιούργησε περὶ ἑαυτὸν ἀρχαῖον κόσμον, οἶσνεὶ συμβῶν μετὰ τῶν Ἡρακλείων καὶ Θησέων, ἐκουσίως ἀγνοῶν καὶ τοὺς Λεωνίδα καὶ τοὺς Ἀριστείδα. Ἡ περίστασις αὕτη διατυποῖ αὐτῷ ἀλλόκοτον χαρακτῆρα, μοναδικὸν μεταξὺ ὄλων τῶν ποιητῶν τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ.

Ἡ ἐκουσίαι αὕτη ἀπομόνωσις καθίστησιν αὐτὸν ὑμνωδὸν τῶν ἀρχαῖων προομηρικῶν αἰώνων. Κατὰ τὴν μέσσην δὲ, τὴν κλασικὴν ἱστορικὴν ἐποχὴν, φαίνεται μόνος ἀνερχόμενος πρὸς τὸν αἰῶνα τῶν μυθολογικῶν ἡρώων, τῶν κενταύρων καὶ τῶν μισοταύρων.

Ἄλλ' ἐγγύτερον ἐξετάζων τὸν Πίνδαρον, ἀνευρίσκω ὅτι καὶ ἄκων διατελεῖ ὑπάρχων ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ. Χάριεν τοῦ σεβασμοῦ αὐτοῦ πρὸς τὰς Θῆβας, οὐδὲν λέγει περὶ τῶν μηδικῶν πολέμων καὶ ὅμως πανταχοῦ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ περιεχόμενα τὸ

θεῖον πνεῦμα τῆς φυλῆς αὐτοῦ. Πρόδηλον ἔστιν ὅτι, καίπερ μὴ μνημονεύων τοὺς πολέμους αὐτοῦ, ὑπ' αὐτῶν ὅμως ἐν μέρει ἐνεπνέετο· ὑπείκει εἰς τὸ γενικὸν αἶσθημα τῆς ἐθνικότητος, τὸ αἶσθημα τῆς Ἑλλάδος.

Ἰδοὺ τὸ ἀπόρητον, ὅπερ ἐπιφαίνεται μὲν ἐν ταῖς ᾠδαῖς τοῦ Πινδάρου, αἰτία δὲ εἰσὶν οἱ μηδικοὶ πόλεμοι. Μηδὲ τὰς μάχας, μηδὲ τοὺς στρατηγούς· μνημονεύσας τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος, συνεκόμισε μόνον πᾶν ὅ,τι ἀπετέλει τὸ πνεῦμα. Τὸ κοινὸν αἶσθημα τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου, τὸ ἀναρριπισθὲν διὰ τῶν μαχῶν τούτων, εἰσέδου ἐν τῇ ποιήσει τοῦ Πινδάρου, ἀποδεικνύον αὐτὸν σηματοφόρον αὐτῶν δὴ τῶν γεγονότων, ἅτινα ἀποφεύγει νὰ ἀναφέρει.

« Ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι πιθέσθαι ».

Κατὰ τοὺς μετὰ τὸν χρόνον ἀπὸ Ὀμήρου μέχρι Πινδάρου συνέστη ἡ Ἑλλάς.

Κατὰ τὸν Ὀμηρον, ἡ Ἑλλάς ἦν μικρὰ γωνία τῆς Θεσσαλίας· κατὰ δὲ τοὺς μηδικοὺς πολέμους ἡ Ἑλλάς κατηρτίσθη, συμμάινουσα τὸ σύνολον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς· ταύτην δὲ τὴν ἐκδοχὴν δίδει ὁ Πίνδαρος εἰς τὴν λέξιν ταύτην, διάφορον ὅλως τῆς κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους.

Καί τοι ὁ Πίνδαρος δὲν ἀναφέρει τοῦ ὀνόματος τῆς Σαλαμῖνος καὶ τῶν Πλαταιῶν, ὁ ἐνθουσιασμός τῆς ἐποχῆς ταύτης ἀποπνέει ἐν ἐκάστη τῶν ᾠδῶν αὐτοῦ. Ὁ δὲ ἐνθουσιασμός οὗτος, ὅστις ἀποκρύπτεται ἀπὸ τοῦ παρόντος, ἀναρριχᾶται εἰς τὴν ἀρχαιότητα, ὅπως, ἀκωλύτως συντρίβων τὰ δεσμὰ αὐτοῦ, πλημυρήτη· τοιοῦτος ἔστιν ὁ Πίνδαρος.

Ἄνευ τῆς καταλήψεως τῆς μουσικῆς τοῦ Πινδάρου, ἀδύνατος ἀποβίνει ἡ κατάληψις αὐτοῦ. Αἱ συμφωνίαι τῆς μουσικῆς ταύτης ἀπετέλουν τὸν σύνδεσμον ἢ τὴν μετάβασιν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην λέξιν. Ὑπὸ τὰ πλαταικὰ ἐπίθετα, φαίνεται μοι, καὶ ἄκοντος

ἐλοῦ, ὅτι ἀκούω τὰς δονουμένους χορδὰς, αἵτινες ἐπιχρῶνται τὰς συμφωνίας αὐτῶν, ἐπέκτειναν τὴν ἡχώ.

Τὸ Ἰωνικὸν ἢ λυδικὸν μέλος ὑπεδείκνυεν ἐπίσης πολλά, ἅτινα αἱ λέξεις ἠδυνάτου νὰ ἐκφράζωσιν.

Ὁ ἐκ τῆς συμφωνίας θαυμασμός μόνος δύναται νὰ διαφωτίσῃ τὸ ἐκ τῆς γλώττης τοῦ Πινδάρου ἀποτελεσματικόν. Πραφεῖται ἡμᾶς, οἶονεὶ συμφωνία τοῦ Βετχόβεν.

Ὁ Πίνδαρος μνημονεύει τοῦ Μαραθῶνος, οὐχὶ διὰ τὴν ὑπὸ τὸν Μιλτιάδην κροτηθεῖσαν μάχην, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀργυροῦν κύπελλον, τὸ ὁποῖον ἐδόθη ἄθλον τοῦ δρόμου ἢ τοῦ δίσκου, ἐν ταῖς κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἡρακλέους ἀγῶσι τῶν ἀθλητῶν.

Διότι ὁ Πίνδαρος, ἐπιπέσας τὰς Ἀθήνας τῶν χρόνων τοῦ Θεσέως, διήγειρε τὴν ζηλοτυπίαν τῶν Θεσίων, οἵτινες ἀφείλον αὐτῷ τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου. Τί ἂν ἐγένετ' ἄρα, ἐὰν ὕμνει τὰς Ἀθήνας τῶν χρόνων τοῦ Θεμιστοκλέους, ἀναμνηστικῶν τὴν προδοσίαν τῶν ὀλιγαρχουμένων Θεσίων;

Ὁ Πίνδαρος ὑπαινίττεται τῆς μάχης τῆς Σαλαμῖνος πρὸς ἔπαινον τῆς Αἰγίνης ἀλλ' αἴφνης διακόπτεται· πολλά ἤδη εἶπε.

Πολλὰ μὲν ἀρτιεπῆς

γλώττα μοι τοξέυματ' ἔχει περὶ κείνων κελρίσσι (1)

Ὅποια ὁμολογία! καὶ ὁποῖα εὐκρίνεια ἐπὶ πάντων τῶν λοιπῶν! Πῶς τοῦτο διέφυγε πάντας;

Ἀναγινώσκων τὸν Πίνδαρον, εἶνε ἀδύνατον ν' ἀποτρέψω τὸν νοῦν ἀπὸ τῆς ιδέας ὅτι ἔζησε κατ' αὐτοῦ δὴ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς πᾶσα γῆ Ἑλληνικὴ ἀντήχει τῶν ἐκ τῶν νικῶν τούτων μακρῶν ἀλλαλαγμῶν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Ἐπιμένω ἰσχυρίζομενος ὅτι ὁ ἀλλαλαγμὸς αὐτὸς εἰσέδου ἐν ταῖς ᾠδαῖς

(1) Ἰσθμιοτικὸν Ε'.

τοῦ Πινδάρου, καὶ ὅτι αὐτοῦ ζητητέον τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἱερᾶς πραρορᾶς, ἣτις κατέχει αὐτόν. Μόνος αὐτὸς δὲν ἴσταντο ἐπὶ τοῦ τρίποδος· πᾶσα ἡ Ἑλλάς ἦν μετ' αὐτοῦ. Πανταχόθεν καὶ ἀπὸ παντὸς στόματος ἀντελάλει: Νίκη!

Πῶς λοιπὸν ἦν δυνατὸν ἡ λέξις Νίκη νὰ μὴ στεφανοῖ ἐκάστην στροφὴν τοῦ Πινδάρου; Συμμετέσχε τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τούτου, χωρὶς ὅμως νὰ εἶπῃ λέξιν περὶ αὐτοῦ. Ἐὰν συμπέσῃ νὰ ὑπαινιχθῇ τὰ κατὰ τὴν Σαλαμῖνα, πάραυτα ἀναχαιτίζεται, ἀνκλογιζόμενος τὰς ζηλοτυπίαις τῶν χρυσασπίδων Θεσίων. Ἡ ἀποποίησης ὅμως αὕτη ἐναργεστέρην ἔτι καθίστησιν αὐτὴν τὸ πνεῦμα τῶν ἐν Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς νικῶν εἰσέδου ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ, καίπερ ἀποφεύγοντος ν' ἀναφέρῃ τὰς νίκας ταύτας.

Προσέξατε καὶ ἀκούεσθε τῆς φωνῆς ἀπαξάπαντος τοῦ Ἑλληνικοῦ, καταθρικυβεύοντος ἐν ᾧδῇ πρὸς νικητὴν δίσκου ἢ παγκρατίου. Εἰς τὴν ὑπόκωφον καὶ συνεχῆ ταύτην βοὴν τῆς καταθρικυβεύσεως Ἑλληνικῆς γῆς, καταθέλεται ὁ Πίνδαρος.

Ἐὰν δὲν συνυπακούῃς τὴν συμφωνίαν ταύτην, ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃς τὸν ποιητὴν. Τὰ πάντα καθίστανται μυστήριον, παντοῦ ἐπιπέχεται σκότος.

Οὐδὲν δύναται νὰ ἐπισκιάσῃ τὸν Πίνδαρον. ἐπιζῆ καὶ ἐν τῇ ἀτελεστάτῃ τῶν μεταφράσεων, καθὼς καὶ ἐν τῷ μᾶλλον διεσθαρμένῳ κειμένῳ. Τὸ πνεῦμα τοῦ ποιητοῦ εἰσδύει πανταχοῦ, παντοῦ ἀκτινοβολεῖ.

Ἔστι φλόξ, ἣν οὐδεὶς ζόφος λόγων δύναται νὰ ἐπισκιάσῃ.

Καὶ μ' ὄλα τᾶύτα ἀπίστευτον ἔστιν ὅτι μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι νικὴν παρίσταται πρὸς στιγμὴν θλιβόμενος.

« Καὶ ἐγὼ καὶ περ ἀχνόμενος (1) »

(1) Ἰσθμιοτικὸν Η'.

Αὕτη ὅμως ἔστιν ἡ πρώτη ἐντύπωσις· ἀμέσως μεταφέρει τὴν διάνοιαν ἐπὶ τοῦ Ἰθίου τοῦ Γαντάλου, ὅστις ἐπεκάθησεν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ πραφεῖται ἀμέσως διὰ τῶν ἐλπίδων ἀμέσως ὅμως, ὥστανεὶ πολλά ἐξέφυγον τῶν χειλέων αὐτοῦ, ἀπαλείφει πᾶν ἴχνος καὶ ἀνέρχεται ἀπνευστὶ εἰς μυθολογικούς πολέμους, ἐνθα οὐδὲν ἔχουσι νὰ μεμφῶσιν αὐτὸν αἱ Θήβαι· ἡ δὲ Ἑλλάς κατεδοξάζετο ὁπωποῦν ἐν ταῖς στίχοις αὐτοῦ.

Ἄσθμετον Ἑλλάδι μόχθον. (1)

Χάριτας ἀποδίδωσι τῷ θεῷ τῷ σωτήρῃ τῆς Ἑλλάδος. Οὐδενὸς μνημονεύει· ταῖς δὲ Θήβαις χαρίζομενος, λησμονεῖ τὸ ὄνομα τῆς Σαλαμῖνος.

Πλεῖστ' ὅσα σπουδαιότατα τὸ φίλον ἦτορ τοῦ Πινδάρου περιελίξει, τὰ ὁποῖα δὲν δύναται νὰ ἐκφράσῃ. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ τοῦτο.

Πῶς διέφυγεν ὅτι τὸ λυθάνον τοῦτο κερυμμένον αἶσθημα τῶν νικῶν τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ, εὐρίσκειται ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ, τυχαίως δὲ μόνον κατὰ διαλείμματα ὑποφώσκει; Τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ ἀπαξάπην ἐπιπνέει ἐν ταῖς ᾠδαῖς αὐτοῦ, μεταφέρεται δὲ εἰς ἑτέραν γενεάν· καὶ ὅμως ἐντονώτερον ἀντηχεῖ.

Φαίνεται μοι ὅτι ἀκούω τὴν κλαγγὴν τῶν συγχρόνων μηδικῶν πολέμων, ἣτις ἀντηχεῖ εἰς τὰ σπήλαια τῶν λεόντων καὶ τῶν κενταύρων τοῦ χυλοῦ αἰῶνος.

Πόσαι θαυμάσιαι ἐντυπώσεις προέρχονται ἐκ τῆς ἐναλλαγῆς ταύτης τῶν συμφωνιῶν! Οἱ ἡμίθεοι καὶ οἱ Τιτᾶνες τοῦ νηπιώδους κόσμου, λαμβάνουσι τὸ πρόσωπον τῶν ἐν Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς προκινδυνευσάντων.

Οὕτω δὴ περιέχεται, εἰς πᾶσαν στροφὴν τοῦ Πινδάρου, ἀρτιεπῆς ἢ γηθοσύνη τῶν ἰσχυρῶν καὶ ἀητητῶν.

(1) Ἰσθμιοτικὸν Η'.

Ἐάν ποτε ἦν δυνατὸν ὁ ἐνθουσιασμός πανηγυρίζοντο; λαοὺ νὰ περιγραφῆ ἐν μνημείω τινί, βεβαίως τοῦτο ἐγένετο ἐν ἐκάστῃ τῶν Ὀλυμπιονικῶν, Νεμεονικῶν ἢ Ἰσθμιονικῶν ᾠδῶν. Ἡρώα τινα αἰσθάνεται τις ἑαυτὸν, ἀναγινώσκων τὰς ᾠδὰς ταύτας. Ἔστι πανήγυρις, ἣν οὐδεμία ἐπισκιάσει κατήφεια, οὐδεμία ἀποτυχία. Γεύσασθε ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦτου τῶν ἰσχυρῶν καὶ ζήσεσθε. Τοιοῦτον ἐστὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ἑλλάδος ἐν ἡμέρᾳ ἠρωϊσμοῦ.

Πᾶσα ἡ κλασικὴ Ἑλληνικὴ τέχνη, κατ' αὐτὴν δὴ τὴν τροπαιοφόρον ἡμέραν, συνελήσθη. Φέρει δὲ ἐπὶ τοῦ μετώπου ἀκτινοβολοῦσαν τὴν ἐν Σαλαμῖνι λάμψιν. Ἐπικάθηται δὲ στερεὰ ἐπὶ αὐτῶν τῶν ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀδάμαντος ἀκλονήτων θάσεων, ἐπὶ τῶν ὀπίσθων ἐδράζονται οἱ διθύραμβοι τοῦ Πινδάρου καὶ αἱ ἱστορίαι τοῦ Ἡροδότου. Αἱ ἔδραι αὐταὶ εἰσὶ τὸ αἶσθημα τῶν νικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ κατὰ τῶν Βαρβάρων.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΑΛΕΞ. Κ. ΠΕΡΔΙΚΙΔΗΣ.

ΟΙ ΠΥΓΜΑΙΟΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ.

Ἀκούοντες οἱ ἀναγνώσται τῆς «Ἀνατολῆς» ὅτι πρόκειται περὶ πυγμαίων, καὶ ἀναγινώσκοντες ὅσα παρακατιῶν ἐκτιθέμεθα, θὰ νομίσωσιν ἴσως ὅτι πρόκειται περὶ μύθων, περὶ διηγήσεων περιεχουσῶν ὑπερβολὰς, περὶ παρατηρήσεων ἀτελῶς γενομένων. Καὶ ὁ μὴ δὲν ἔχει οὕτως. Ὅσα διηγούμεθα εἰσὶν εἰλημμένα ἐξ ἐκθέσεων περιηγητῶν εὐσυνειδήτων, ἀμερολήπτων, πεπειραμένων, καὶ γνωστών ἐπὶ εὐθύτητι κρίσεων καὶ ἀκριβεῖα παρατηρήσεων.

Δὲν πρέπει βέβαια νὰ πιστεύσωσιν οἱ ἀναγνώσται μας ὅτι οἱ πυγμαῖοι ὁμοιάζουσι τοῖς ἀρχαίοις μυθικοῖς νάνοις. Οἱ δύο ὄροι, πυγμαῖοι καὶ νάνοι, κατὰ τὴν συνήθη ἀπο-

δομένην αὐτοῖς ἔνοιαν, δὲν ἐφαρμόζοντα. ἀκριβῶς εἰς τὰς φυλάς περὶ ὧν πρόκειται.

Ὅ,τι δύναται τις εἰπεῖν, εἶναι ὅτι ὑπάρχουσιν Ἀφρικανοὶ λαοὶ, ἀποτελούμενοι ἐξ ἀνθρώπων μικροτέρων τῶν λοιπῶν κατὰ 15—20 ἐκατοστόμετρα.

Κατὰ τὸν Ὅμηρον οἱ πυγμαῖοι ᾤκουν τὰς ὄχθας τοῦ Ὀκεανοῦ, ἔνθα κατερχόμενοι οἱ γερανοὶ, ἐπολέμουν πρὸς αὐτούς. Ἀργότερα ἔθεντο αὐτούς εἰς τὰς πηγὰς τοῦ Νεῖλου. Ὁ Ἀριστοτέλης, μὴ ἀρνούμενος τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν, τοὺς θεωρεῖ ὡς λαὸν τῆς ἀνω Αἰγύπτου, εἰθισμένον νὰ ἐπιβαίνῃ μικροσώμων ἵππων καὶ νὰ διατιπᾶται ἐντὸς σπηλαίων. Κατὰ τὸν Στράβωνα ὑπῆρχον δύο εἶδη πυγμαίων· οἱ μὲν εἶχον ἀνάστημα πέντε σπιθαμῶν, οἱ δὲ τριῶν· οἱ τελευταῖοι διετέλουν εἰς ἀέννητον πρὸς τοὺς γερανοὺς πόλεμον.

Ἄλλοι, μεταγενέστεροι τοῦ Στράβωνος, λαλοῦσι περὶ μεσημβρινῶν πυγμαίων, κατοικούντων τὴν νῆσον τῆς Θούλης (α). Ὁ βίος αὐτῶν ἦν βραχύς, ὡς ὄπλα δ' εἶχον θελόνας μόνον. Τέλος ὑπῆρχεν ἰδέα δημώδης ὅτι τοιοῦτοι νάνοι ὑπῆρχον ἐν Ἰνδίας, πέραν τοῦ Γάγγου, κατοικούντες εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας.

Ὁ κ. Du Chailu, διατρέχων τὴν χώραν τῶν Ἀσαγκῶν, ἀνεκάλυψε φυλὴν νομάδων κυνηγῶν, καλουμένων Ὀμπόγκος. Ἡ χροιά αὐτῶν εἶναι κιτρίνη, ρυπαρὰ καὶ ἥτον βαθεῖα τῆς τῶν Ἀσαγκῶν. Ἡ κόμη τῶν διατίθεται εἰς μικροὺς βοστρύχους. Διάγουσι βίον ἄθλιον, οἰκοῦντες ἐντὸς καλυβῶν ἐκ φύλλων, καὶ τρώγοντες μόνον ρίζας ἢ ζῶα ἀγρευόμενα διὰ παγίδος. Τὸ ἀνάστημά των δὲν ὑπερβαίνει τοὺς τέσσαρας πόδας καὶ ἑπτὰ δακτύλους (1 μέτρον καὶ 39 ἑκατοστά).

Μέχρις ἐνταῦθα οὐδὲν ὑπάρχει τὸ παράδοξον. Ἀρχεται ὁμῶς αὐτὸ, ἀφ' ἧς ὁ κ. Du

(α) Μυθικὴ νῆσος τοῦ Ἀτλαντικοῦ, κατ' ἄλλους μὲν ἡ Σκωτία, κατ' ἑτέροους δ' ἡ Ἰρλανδία.

Chailu λέγει ἡμῖν ὅτι οἱ ρηθέντες ἔχουσι τὸ σῶμα ὑπερβαλλόντως τριχῶδες. Δίνονται τινὲς νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὁ περιηγητὴς ἀφῆκεν ὀλίγον ἐνταῦθα τὴν φαντασίαν τοῦ ἀχαλίνωτον. Ὅ,τι δὲ προσεπικυροῖ τὴν ἰδέαν μας ταύτην, εἶναι ὅτι οὗτος, ἐνῶ εἶδε πλείστους Ὀμπόγκος, δὲν παρετήρησε τὸ φαινόμενον τοῦτο, ἀλλ' ἐστηρίχθη εἰς πληροφορίας ἰθαγενῶν.

Ἀρχαῖος συγγραφεὺς, ὁ Βάττελ, λαλεῖ ὡσαύτως περὶ νάνου λαοῦ, τῶν Μάτιμπος ἢ Δόγκος, εὐρισκομένου ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ, ἐν ἧ ὁ Du Chailu εὔρε τοὺς Ὀμπόγκος. Ἐν ἀρχῇ τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, Πορτογάλλοι συγγραφεῖς καὶ ὁ Δαππὲρ περιγράφουσι λαὸν πυγμαίων, ὃν οἱ μὲν πρῶτοι καλοῦσι Βακκάς-Βακκάς, ὁ δὲ Δαππὲρ ἀποκαλεῖ Βακκὲς-Βακκὲς ἢ Μιμύς. Κατὰ τὸν Δαππὲρ οἱ πυγμαῖοι οὗτοι καθίστανται ἀόρατοι μέσῳ διαβολικῆς τέχνης καὶ φονεύουσιν οὕτω τοὺς ἐλέφαντας ἀκόπως.

Ἀφ' ἑτέρου ὁ περιηγητὴς Escayrac de Lauture, κατὰ τὰς πληροφορίας, ἃς ἔλαβε παρὰ τῶν ἰθαγενῶν τοῦ Βαγκίρμη, λέγει ὅτι πρὸς δυσμὰς τῆς λίμνης Κόσι-Δάμπο, ἀπεχούσης 60 ἡμερῶν πορείαν μεσημβρινοανατολικῶς ἀπὸ τῆς Μαζζένας, (πρωτευούσης τοῦ Βαγκίρμη), ὑπάρχει ἡ φυλὴ Μάλα-Γκιλαζέ (ἀνθρώπων φερόντων οὐραν), ἀποτελουμένη ἐξ ἀνθρώπων πυγμαίων, ἐχόντων χροιάν μᾶλλον λευκὴν. Ὁ Σχβάινφουρθ νομίζει ὅτι ἡ μνεῖα τῆς οὐραῖας, εἶναι ἀντιγραφή μύθου, διαδεδομένου καθ' ἅπαν τὸ Σουδάν.

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς Ἀφρικῆς ἔθηκεν ἐπίσης καὶ ὁ αἰδεσιμώτατος Koellé τὰς νανώδεις φυλάς τῶν Κεγκόμπς καὶ Μπετσόνες, λαθῶν πληροφορίας περὶ αὐτῶν ἐν Freetown παρ' αὐτοπτῶν μαρτύρων, οἵτινες ἐλάλησαν αὐτῷ πρὸς δε περὶ τινος λίμνης ἢ ποταμοῦ, καλουμένου Λίμπα ἢ Ρίμπα, ἐγγὺς τοῦ ὀπίου ὑπῆρχε φυλὴ νάνων, ὧν τὸ ἀνάστημα δὲν ὑπερῆρχε τοὺς 3—4 πόδας. Οὗτοι ἔφε-

ρον κόμην μακρὰν μέχρι τῶν χειρῶν ἐξικνουμένην καὶ λάσιον γενειάδα. Ἐξῶν ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς θήρας, ἦσαν δ' ἐπιδειξιώτατοι εἰς καταδίωξιν ἀγρίων ζώων.

Συνάγοντες πάσας τὰς ἀνωτέρω ἐκτεθείσας πληροφορίες, ἠδυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀφρικὴν, μεταξύ τῶν λιμνῶν Ἀλβέρτου καὶ Τζάνδ ὑπάρχουσι λαοὶ μικροσώμοι. Ὅ,τι ὁμῶς προεῖρηται, εἶναι ἐλάχιστον ἀπέναντι τῶν ὄσων εἶδον οἱ περιηγηταὶ Σχβάινφουρθ, Μιάνης, Μάρνος καὶ Chailé-Long.

Ὁ Σχβάινφουρθ κατὰ τὴν εἰς τὰς χώρας τῶν Νιάμ-Νιάμ καὶ Μομπουτοῦς ἐκδρομὴν του, εἶδε μέγαν ἀριθμὸν πυγμαίων, οὓς οἱ ἐγγχώριοι ἐκάλουν Ἀκκάς. Οὗτοι συνοδεύον τὸν Βασιλέα Μούνζα. Ὁ ρηθεὶς περιηγητὴς συνήντησεν ἐν Μούμερι τὸν ἀρχηγὸν τῶν νάνων, συνοδευόμενον ὑπὸ πολλῶν ἐκατοντάδων Ἀκκάς. Ἰδοὺ πῶς ὁ ἴδιος διηγείται τὰ τῆς συναντήσεως.

«Ἐσπέραν τινὰ εὐρέθην περικυκλωμένος ὑπὸ πληθῆος ἀνθρωπίσκων, οἵτινες ἐφάνιντο ὑποκρινόμενοι τοὺς στρατιώτας, καὶ οὓς ἐξέλαβον ὡς μοσχομάγκας ἀθθάδεις. Εἶχον τὰ τόξα τεταμμένα καὶ μ' ἐσκόπευον δι' ἤθους διεγείραντος τὴν ὀργὴν μου. «Εἶναι οἱ Ἀκκάς, μοι εἶπον οἱ συνοδεύοντές με Νιάμ-Νιάμ. θεωρεῖς αὐτοὺς ὡς παιδία ἴσως, καὶ ὁμῶς εἶναι ἀληθεῖς ἄνδρες, καὶ ἄνδρες γινώσκοντες νὰ μάχωνται». Ἡ ἀφιξίς τοῦ ἀρχηγοῦ των, ὅστις ἦλθεν ἵνα μὲ χαιρετήσῃ, ἔθετο πέρας εἰς τὴν σκηνὴν καὶ μ' ἠμπόδισε νὰ ἐξετάσω πλειότερον τὸ μικροσώμων τοῦτο σύνταγμα».

Ὁ Μιάνης ἐπίσης συνήντησε τοὺς Ἀκκάς, οὓς οἱ ἰθαγενεῖς καλοῦσι Μαμπογκός. Ὅταν ὁ Μιάνης ἐπανέκαμψεν ἐκ τῶν ἐκδρομῶν του, ὠμίλησε περὶ τοῦ λαοῦ τούτου, ἀλλὰ δὲν ἐπιστεύθη. Ἐν δευτέρᾳ περιηγήσει του, ἐξ ἧς ὁμῶς δὲν ἐπέστρεψε πλέον δυστυχῶς, κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ δύο τῶν Ἀκκάς, οὓς παρέ-

λαβεν ἀκολούθως ὁ Σχβάινφουρθ καὶ μετέφερην εἰς Ἴταλίαν.

Δύο γυναῖκας Ἀγκὰς εἶδεν ὁ Αὐστριακὸς περιηγητὴς Μάρνος. Ἡ πρώτη ἦν παιδίσκη 10—14 ἐτῶν· ἡ δευτέρα ἦν γυνὴ εἰκοσιπενταετής. Ἐπειδὴ αὐταὶ διετέλουν εἰς ἐπαφὴν μὲ τοὺς ἀνθρωποφάγους Νιάμ-Νιάμ, ἐπίστευσαν ὅτι ὁ Μάρνος ἠγόρασεν αὐτάς ἵνα τὰς φάγη· διὰ τινῶν δώρων ὅμως κατώρθωσεν οὗτος νὰ τὰς καθησυχάσῃ.

Οἱ Ἀγκὰς τέλος ἐθεάθησαν, καὶ μάλιστα ἐφωτογραφήθησαν, ὑπὸ τοῦ Chailié-Ling. Δυνάμεθα ἐπομένως νὰ εἰπώμεν ὅτι, ἡ ὑπαρξίς νάνων φυλῶν εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀφρικῆς, εἶναι βεβαία οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ πιθανῶς ἐξ-πλοῦται ἐπὶ μεγάλης ἐκτάσεως ἐδάφους.

Ἀναμφηρίστως ὁ Σχβάινφουρθ παρετήρησε κάλλιον τοὺς Ἀγκὰς καὶ ἔδωκεν ἡμῖν λεπτομερεστέρως περὶ αὐτῶν πληροφορίας. Ἐλάβε δὲ καὶ ἕνα ἐξ αὐτῶν, ὃν ὁ βασιλεὺς Μούνζας τῷ προσήνεγκεν εἰς ἀντάλλαγμα κυνός. Οὗτος ἐκαλεῖτο Νσεβουέ· εἶχε χροιάν καθαρὰν καὶ ἀνάστημα ἐνὸς μέτρου καὶ 49 ἐκατοστῶν. Ὁ Σχβάινφουρθ ἠλπισεν ὅτι θὰ φέρῃ αὐτὸν ὑγιᾶ εἰς Εὐρώπην, ἀλλ' ἠπατήθη, διότι ὁ Ἀγκὰς ἀπέθανεν εἰς Βερβέραν ἐκ δυσεντερίας, ἕνεκα τῆς λαίμαργίας του.

Τὸ χρῶμα τῶν Ἀγκὰς εἶναι καθαρῶς μελάγχρουν καὶ ὁμοιάζει τῷ τοῦ ὀλίγον ἐρρυγμένου καφέ. Ἐκεῖνοι, οὓς εἶδεν ὁ Σχβάινφουρθ, εἶχον κοντὴν γενειάδα καὶ κόμην βραχεῖαν καὶ πυκνὴν. Ἦκουσεν ὅμως ὅτι, δυτικώτερον, ὑπάρχουσιν Ἀγκὰς μὲ μακρὰν γενειάδα, ἣν διεσθετοῦσιν εἰς πλοκάμους ὄζεις, τῇ βοηθείᾳ πίστεως. Οἱ Ἀγκὰς ἔχουσι χονδρὰν κεφαλήν καὶ ἐπομένως δυσανάλογον πρὸς τὸ λοιπὸν σῶμά των. Οἱ βραχίονες καὶ τὸ σῶμα αὐτῶν εἰσὶ κοντοὶ· τὸ στῆθος, ὀμαλὸν καὶ στενὸν πρὸς τὰ ἄνω, κατέρχεται βαθμηδὸν εὐρυνόμενον μέχρι τῆς ὑπερμεγέθους κριλίας, ἧτις καθιστᾶ τοὺς Ἀγκὰς, ὅσον

καὶ ἂν ὧσιν υπερήλικες, ὁμοίους τοῖς Ἀρψιν οἱ Αἰγυπτίους παισὶ. Τὰ νῶτά των εἶναι κυκλωτέρῃ, ἢ δὲ σπονδυλικὴ στήλη των τῶσφ εὐκαμπτος, ὥστε μετὰ ἄρθρον γεῦμα, τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος μετατίθεται, καὶ τὸ περὶ τὰς ὀσφύς μέρος τῆς ράχews των κοιλιίνεται. Τὰ γόνατα αὐτῶν εἰσὶ χονδρὰ καὶ ἰσχυρὰ. Αἱ ἄλλαι τῶν ποδῶν των ἄρθρώσεις προέχουσιν, εἰσὶ δὲ ριθόποδες πλειότερον τῶν λοιπῶν Ἀφρικανῶν. Τὸ βάδισμά των δυσκόλως ὀρίζεται. Εἶναι ταλάντευσις συνοδευομένη ὑπὸ ἀνατινχγμάτων μεταδιδομένων εἰς πάντα τὰ μέλη τοῦ σώματος. Ὁ μνησθεὶς ἀνωτέρω Νσεβουέ δὲν ἠδυνήθη ποτὲ νὰ κομίσῃ παροψίδα, χωρὶς νὰ χύσῃ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς. Αἱ χεῖρες των εἰσὶν ἀξιοσημειώτως λεπταί· ὅτι ὅμως χαρακτηρίζει ἰδίως τὸ γένος τῶν Ἀγκὰς, εἶναι ἡ κεκλή των. Ἡ γωνία τοῦ προσώπου των εἶναι 60 — 70 βαθμῶν. Ἡ σιαγὼν των ἐκτείνεται ὡς ῥύγχος. Τὸ κράνιον των εἶναι εὐρὸν καὶ σχεδὸν στρογγύλον, παρουσιάζει δὲ βραθεῖαν κοιλότητα εἰς τὰ πλάγια τῆς ρινός. Οἱ Ἀγκὰς ἔχουσιν ὄτα ὑπερμεγέθη, ἀντιθέτως πρὸς τοὺς λοιποὺς τῆς αὐτῆς χώρας λαοὺς, τὰ χεῖλη των τοῦναντίον εἶναι οὐχὶ παχέα. Αἱ κινήσεις τῶν ὀφθαλμῶν των, ἢ ζωηρότη· τῶν ὀρθλαμῶν των, αἱ ταχέαι χερῶν τε ποδῶν τε κινήσεις των, παρέχουσι θεὰν ἰκανῶς παράδοξον.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς δύο Ἀγκὰς, οἵτινες ἤχθησαν εἰς Ἴταλίαν, οὗτοι ἐτέθησαν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ κόμητος Πινισκάλη ἐν Βερῶνῃ. Ὁ μεγαλύτερος αὐτῶν, ὁ Τιμπῶ, ἔχει ἡλικίαν 19 ἐτῶν. Τὸ ἀνάστημά του εἶναι 1 μέτρον καὶ 42 ἐκατοστῶν· πιστεύεται δὲ ὅτι δὲν ἀξάνει πλέον. Ὁ νεώτερος, Καίράλα κελούμενος, ἐξακολουθεῖ αὐξάνων· ἔχει νῦν ἀνάστημα 1 μέτρον καὶ 41 ἐκατοστῶν καὶ ὑποτίθεται ὅτι εἶναι δεκαπενταετής. Τὸ σχῆμα τοῦ κρανίου του προσεγγίζει

τῷ τῶν δολυχοκεφάλων· τὸ στόμα του εἶναι μέγα καὶ ἔχει χεῖλη παχέα καὶ μὴ προσαρμοζόμενα. Οἱ ὀδόντες του εἰσὶ κατάλευκοι. Πληθὺς μαύρων τριχῶν ἄρχονται φυόμεναι εἰς τὰς πλαιὰς τοῦ Τιμπῶ, ἐνῶ ὁ Καίράλα εἶναι ἔτι ἀγένειος. Ἀμφότεροι λαλοῦσι καὶ γράφουσι τὴν Ἴταλικὴν, λησμονήσαντες τὴν μητρικὴν αὐτῶν γλῶσσαν καὶ τὴν ἀραβικὴν, ἣν εἶχον ἐκμάθει κατὰ τὴν παιδικὴν των ἡλικίαν. Χαίρουσιν ἄκραν ὑγείην, φέρονται καλῶς, καὶ ἔχουσιν εἰς ἄκρον παιδικὰς κλίσεις.

Αἱ πληροφορίαι, ἃς ἔχομεν περὶ τῶν Ὀμπόγκος, Ματίμπος, καὶ Κεγκόμπος, εἰσὶ λίαν ἀόριστοι· ἐὰν μετὰ τῶν Ἀγκὰς ἀποτελῶσιν ἕνα μόνον λαὸν διεσπαρμένον εἰς διάφορα μέρη, ἐὰν ἀνήκωσι πάντες εἰς τὸ αὐτὸ γένος, εἶναι ἔτι ἀδύλον. Ἐν τούτοις καταρθώθη νὰ γίνῃ σύγκρισις μεταξὺ τῶν Ἀγκὰς καὶ ἐτέρου μικροσώμου λαοῦ, τῶν Βούσχμεν τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς. Αἱ δύο αὐταὶ φυλαὶ ὁμοιάζουσιν ἀλλήλαις καταπληκτικῶς. Οἱ Βούσχμεν δὲν ἔχουσιν ἀνάστημα ὑψηλότερον τοῦ 1 μέτρου καὶ 44 ἐκατοστῶν. Ἡ χροιά των εἶναι ἀπαράλλακτος ὡς ἡ τῶν Ἀγκὰς. Οὐδετέρω των φυλῶν τούτων ἔχει πώγωνα. Τὸ σχῆμα τοῦ σώματος, τῆς κεφαλῆς, καὶ τῶν ὠτων, ὁμοιάζει καθ' ὅλα. Μόνη ἐπισημητὴ διαφορὰ ἀνευρίσκειται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, οὓς οἱ Βούσχμεν ἔχουσι μικροτάτους, μόλις σχεδὸν ὄρατος, ἐνῶ οἱ Ἀγκὰς ἔχουσιν αὐτοὺς καλῶς ἐσχισμένους καὶ λίαν ἀνοικτούς.

Χαρακτηριστικὸν τῶν νάνων λαῶν κοινὸν εἶναι τὸ ἐξῆς, ὅτι εἰσὶν ἀγρίως δειλοὶ ἐνώπιον τῶν ξένων, καὶ ὅτι διατελοῦσιν ἐντελῶς ἀπομεμονωμένοι ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων τῆς Ἀφρικῆς λαῶν, οἵτινες περιφρονοῦσιν αὐτοὺς καὶ τοὺς ἀπεχθάνονται, θεωροῦντες αὐτοὺς κατὰ τι ὑπερέτερον· τῶν πιθήκων. Οὐχ ἦτον, ἐὰν μεταξὺ τῶν Βούσχμεν καὶ τῶν γει-

τόνων λαῶν ὑποβόσκει μῖσος, οἱ Μομπουτοὺς περιποιοῦνται τοὺς Ἀγκὰς, οὓς φοβοῦνται, διότι εἰσὶν ἐξέχιστοι κυνηγοί. Κατὰ τὸν Du Chailié οἱ Ἀσαγκὸς ἐπίσης φρονοῦσι φίλα τοῖς νάνοις Ὀμπόγκος.

Ἐνῶ κατὰ τὸν κ. Χάρτμαν ἡ τοῦ σώματος σμικρότης καὶ τὰ ἰδιαιτέρα χαρακτηριστικὰ δὲν χωρίζουσι τοὺς νάνους λαοὺς τῶν λοιπῶν, κατὰ τὸν Σχβάινφουρθ ἀπ' ἐναντίας, αἱ φυλαὶ αὐταὶ εἰσὶ τὰ λείψανα γένους αὐτόχθονος, βαθμηδὸν ἐξαντληθέντος συνεπιεί τῶν δεινῶν πολέμων, ὧ· ἡ Ἀφρικὴ ὑπέβη τὸ θέαμα. Ὁ Σχβάινφουρθ εἰς τὴν αὐτὴν κατατάσσει τὰξιν καὶ τὸν νάνον λαὸν τῶν Δουκὸς, ὅστις οἰκεῖ πρὸς νότον τοῦ Κάρφφ, καὶ ὅστις λίαν ἐστὶ γνωστὸς ἐν Ζανζιβάρῃ, ἔνθα καλοῦσιν αὐτὸν Βερικίμος, ἧτοι γένος δίπουν.

Ἡ πρὸς τοὺς πυγμαίους λαοὺς τῆς Μαδαγασκάρης, τοῦ καλουμένου Κίμος, ὁ ρηθεὶς σοφὸς περιηγητὴς φρονεῖ ὅτι μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν λαῶν τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς δὲν ὑφίστανται δισημοὶ συγγενεῖαι· στηρίζει δὲ τὴν γνώμην του εἰς τούτο, ὅτι πάντα ἐν Μαδαγασκάρῃ, φυτὰ, θηρία, ἄνθρωποι, διαφέρουσι τῶν ἐν Ἀφρικῇ συναδέλφων των.

Τελευτώντες παραθέτομεν πίνακα συγκριτικὸν τοῦ ἀνατήματος τῶν πυγμαίων τῆς Ἀφρικῆς καὶ τοῦ τῶν λοιπῶν τῆς ὑψηλοῦ λαῶν.

Παταγῶνες	ἐκατοστ.	180
Κάφροι	»	179
Εὐρωπαῖοι	»	168
Μαῦροι	»	165
Σιναι	»	163
Αὐστραλοὶ	»	162
Ἰθαγενεῖς Ἀνδαμάν	»	156
Βούσχμεν	»	144
Λάπωνες	»	144
Ὀμπόγκος	»	135—152
Ἀγκὰς	»	133—150
Ἐσκιμῶ	»	130

ΤΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΕΝΟΣ

ΦΙΛΗΣΥΧΟΥ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλ.)

Ε΄.

Ἡ προσέλευσις ὑπαξιωματικοῦ τινος τῶν καραβινοφόρων, ὅστις ἤρχετο τρέχων, ἀνέτρεψε τὰ λιποτακτικά αἰσθήματα, ἅτινα ἐπεκράτουν εἰς τὰς τάξεις μας.

— Ποῦ πορεύεσθε σεις; ἐφώνησεν ὁ καραβινοφόρος. Ἄγνοεῖτε ὅτι οἱ Γάλλοι εἰσὶν ἐν Βερολίῳ; Τὰ βασιλικά στρατεύματα ὀπισθοχωροῦσι πρὸς τὴν δυτικὴν Πρωσίαν, διαβρίνοντα τὸ Κούστριν. Ἐν μόνον ἐναπομένει ὑμῖν, — ἡ φυγή.

— Νὰ σὲ πᾶρη ὁ διάβολος! Sapperment! Ἐίμεθα Πρωσσοὶ καὶ τοῦτο φθάνει. Θὰ συναντήσωμεν τὰ Γαλλικὰ στρατεύματα καὶ ἐκὰς τὸν χιλιάδες ἀν ὧπι!

Αἱ ἐμφραστικαὶ αὐταὶ λέξεις ἀνάγκασαν τὸν καραβινοφόρον νὰ σιγήσῃ καὶ στρίβων τὸν μαῦρόν του μίστακα νὰ πλησιάσῃ τὸν ἀρχηγὸν μὲ σεβασμιώτερον ἦθος!

— Ἐὰν ἔρχεσαι, ἐξηκολούθησεν ὁ Μεγακάρολος, διὰ νὰ συνενωθῇς μετὰ τοῦ γενναίου στρατοῦ, ὃν ὀδηγῶ πρὸς τὸν Βασιλέα, καλῶς ἦλθες δύναιμαι νὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἱππικοῦ μου.

Καὶ τῷ ἐδείκνυε τοὺς δύο ἀρχηγόνους καὶ τοὺς τέσσαρας σκαλιγκτάς, οὓς περ ἦδη ἐμνημονεύσαμεν.

— Ἐλθετε, ἀνδρῆσι μου! Οὐλαμὸς ἐμτρός! βῆμα ὁδοπορικόν! μάρες! Ὅστις ἐν βῆμα χωρήσῃ πρὸς τὸ Βερολίον, θέλει πάραυτα ἀπαχχονισθῆ ἐπὶ δένδρον.

Τὸ σῶμα ἐπανελάβε τὸ τραχὺ καὶ πετρῶδες τῆς ὁδοῦς μέρους, τὴν ὁδὸν τῆς Μιττελ-σουάλης. Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ, ὑπήκουσα εἰς τὴν ἀνάγκην, ἐμνήθη τὸ παραδειγμα-

μας. Ἀταξία μεγίστη ἐπακράτει εἰς τὰς γραμμάς μας· ἐγὼ, κεκυφίξ τῇ κεφαλῇ, ἀνελογιζόμεν τὴν Γρέττην, τὴν πρωτεύουσαν τοῦ μεγάλου Φρειδερίκου πεσοῦσαν μετὰ τοῦ ἡμίσεος βασιλείου εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ναπολέοντος, καὶ τὸν προστάτην μου πρίγκιπα ἀποκλεισθέντα εἰς Μακδεμβούργον· ἐπὶ τέλους ἐθαύμαζον τὴν προῦσάν μου θέσιν· ἐγὼ πτωχὸς ἐφημέριος τοῦ Χέλτσαχ, νὰ καταστῶ γενικὸς ὑπασπιστῆς τοῦ Μεγακάρολου!

Μόλις τότε ἐπίστευσα τὴν πραγματικότητά ταύτην! Κατὰ πᾶν τοῦ ἵππου μου ὀλισθήνα ἐπανέβλεπον τὰς ἐποχὰς ἐκείνας, καθ' ἃς συνεχῶς εὕρισκόμεν εἰς τοὺς πόδας τῆς Γρέττης ἀνακύπτων δὲ, ἔβλεπον τὴν σκληρὰν θέσιν εἰς τὴν διετέλου. Χιλιῶδες ἐπῆλθον εἰς τὸν νοῦν μου ἡ ἰδέα νὰ δραπετεύσω καὶ νὰ ἐπιστρέψω κατ' εὐθείαν εἰς Βερολίον. Τὶ ἠδυνάμην νὰ φοβηθῶ ἐγὼ, πτωχὸς καὶ ἀφανὲς Θεολόγος, ἀπὸ τοὺς στρατηγούς τοῦ Ναπολέοντος, καὶ πρὸ πάντων ἀποῦ οὐδὲν τῶν Carmina triumphalia εἶχον εἰσέτι δημοσιεύσει;

Ἄλλ' ἡ ἔλλειψις μαθητῶν καὶ ἡ ἀπώλεια τοῦ ἵππου καὶ τῆς ἀμάξης τοῦ καλοκάγαθου ἐκείνου Κυρίου, δὲν μοὶ ἐπέτρεπον τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἰδέας μου ταύτης. Ἀφ' ἑτέρου, ὑπὸ τὸ πρόσχημα γενικοῦ Ὑπασπιστοῦ, ἠδυνάμην νὰ πορίζωμαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ἐπειτα . . . τίς οἶδεν, ἴσως εἰς τὸ στάδιον τῶν ὀπλων μοὶ παρουσιάζετο περίπτωσις τις προαγωγῆς. Ὁ Μορὼ, ὅστις ἀνῆκε τῷ λαῷ, δὲν ἔγεινεν ὡς ὁ Ξενοφῶν στρατιωτικὸς; Δὲν ἠδυνάμην καγὼ νὰ διακριθῶ εἰς μεγάλην τιμὰ νίκην; ἐγὼ δὲ δάκτωρ τῆς φιλοσοφίας καὶ θεολογίας; Καὶ διατί οὐ;

Βεθυσιμένους εἰς τὰς θεωρίας ταύτας, ἐξηκολούθουν τὴν ὁδὸν μου παραπλεύρως τοῦ Μεγακάρολου καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἱππικοῦ. Διευθυόμεθα ἀνατολικῶς, καὶ μολονότι ἡ θαρραλιότης ἡμῶν πότε καὶ πότε ἐπιπρωλεγειτο ὑπὸ τῶν ἐνθουσιωθῶν τοῦ στρατηγοῦ λόγων,

τοῦ ἐπιθυμοῦντος γενναίως νὰ διαβῇ ἐν θριάμβῳ ἐκ τῶν ἐχθρικών πτωμάτων, μολοντοῦτο, λέγω, ἠκρολουθούσαμεν οὐχὶ ἐκόντες, καὶ ἰδίως τὸ σῶμα τοῦ καραβινοφόρου, ἀποφεύγοντες τὴν συνάντησιν τοῦ ἐχθροῦ. Διηρχόμεθα δὲ τὰς διαφοροὺς κόμας, ὧν οἱ κάτοικοι, κάλλιστοι ἄνθρωποι, ἐπρομήθευον ἡμᾶς τροφὰς καὶ πολεμφοδία, δύο ἀναγκαῖατα εἰς τὸν πόλεμον εἶδη, καὶ μᾶς συνεδούλευον νὰ διευθυνθῶμεν εἰς τὴν Σιλεσίαν, ἐνῶ οἱ Γάλλοι ἦσαν εἰσέτι εἰς τὴν Φραγκφούρτην ἐπὶ τοῦ Ἄδδεν.

ΣΤ΄.

Κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς τρίτης ἡμέρας ἐστρατοπεδεύσαμεν εἰς μικράν τινα κόμην, καὶ ἀποῦ ἐτοποθετήσαμεν σκοποὺς εἰς τὰς διαφοροὺς θέσεις, ἐδειπνήσαμεν ἅπαντες· ἐπὶ κεφαλῆς δὲ εἶμεθα ὁ Στρατηγός, ὁ καραβινοφόρος καὶ ἐγὼ.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Μεγακάρολος, θὰ ἐπιπέσωμεν κατὰ τῶν νότων τοῦ Ναπολεοντείου στρατοῦ.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ, καὶ θὰ εἶμεθα εὐτυχέστατοι ἐὰν ὁ Ναπολέων αὔριον δὲν μᾶς ἀνταμείψῃ διὰ τοῦτο . . .

Ἡ φρικώδης αὕτη ὑπόνοια μ' ἔκαμε νὰ φρικίσω. Τρέμων ἀνελογιζόμεν τόσῳ σκληρὰν τύχην, ὅποτε πυροβολισμοὶ τινες, ὑπὸ κραυγῶν συνοδευόμενοι « οἱ Γάλλοι οἱ Γάλλοι! », μᾶς ἔκαμον νὰ ἀναπηδήσωμεν. Ἐστάθμεν δὲ καὶ οἱ τρεῖς ὄρθιοι καὶ ἀλληλατενίζόμενοι.

Ὁ τυμπανιστῆς ἐθρόντα, αἱ τέσσαρες σάλπιγγες ἐσάλπιζον, καὶ ὁ καραβινοφόρος, λευκὸς κατὰ τὸ σῆνηδες, κατέστη ὑπωχρὸς· ἐγὼ δὲ, ἴνα, καθόσον ἠδυνάμην, ἀποκρύψω τὸν πρόμουν μου, κατεμέτρουν γιγαντιαίους βήμασι τὸν θάλαμον, φωνῶν·

— Ἐμπρός! Οὐρρρά! πῦρ! ἀνδρῆσι Πρωσσοὶ! πῦρ! πῦρ!

Καὶ ἐντοσούτῳ ψηλαφῶν ἐζήτουν τὴν θύ-

ραν· ἐκραύγαζον δὲ μὲ ἄπασαν τὴν τῶν πνευμάτων μου δύναμιν.

— Ἀπ' ἐδῶ, ἀνδρῆσι Πρωσσοὶ, ἀπ' ἐδῶ! ἀκολουθήτε μοι! ἔμπρός!

Ἡ γὰρ οἰκοδέσποινα, ἀκούσασα τὸν θόρυβον, ἔδραμεν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπερ ἐξέλεξα ὡς προμαχῶνα· οἱ παῖδες ἐκλαιον, οἱ κύνες ὑλάκτουν, γαλή τις δὲ, ἥς κατεπάτησα τὴν οὐρανὸν καθ' ἣν στιγμὴν γιγαντιαίους βήμασιν ἐπεριπάτου, μιαουρίζουσα φρικαλέως· ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, καὶ δι' ἑτέρου μακροῦ ἄλματος εὐρέθη ἔξω τοῦωματίου, ἀφήσασα τὸ πρόσωπόν μου πλήρες οὐλῶν.

Ἡ σύγχυσις ἦτο μεγίστη! ἐνόμιζον ὅτι βλέπω καθαρῶς τοὺς Γάλλους εἰσερχομένους, δπλοφοροῦντας καὶ ἐτοίμους νὰ μᾶς κατακερατίσωσιν ἅπαντας, ἄνδρας γυναῖκας καὶ παῖδας.

— Ἐὰν ἀποφύγω τὸ κρεοῦργημα τοῦτο, εἶπον τότε, ὁ βαθμὸς τοῦ γενικοῦ ὑπασπιστοῦ θὰ μεττραπῇ εἰς πολὺ μεγαλύτερον.

Ὅπως δὴποτε, ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ὁ καραβινοφόρος, ἤκουσαν τὴν φαντασιοπληξίαν μου ταύτην μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἠσθάνθησαν τὸ ἐκλείπον αὐτῶν θάρρος ἐπανερχόμενον. Ἐστάσαντο τὰ ζῆφν, καὶ ἐτίθησαν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀπέναντι τοῦ προαστείου συνηθροισμένων στρατιωτῶν· τοὺς ἠκολούθησα. Ἡ νύξ ἦτο καθόλου ζοφώδης· τοῦτο μ' ἐπασηγῶρει πολὺ, συλλογιζόμενον ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἤθελον σημάνει τὴν, ἀν ὄχι ἐνδοξον, τοῦλάχιστον ἀσφαλῆ ὀπισθοχώρησιν, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ μὲ παρατηρήσῃ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦτο μ' ἐξήρκει. Μίσητε πρὸς τούτοις ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔτρεμον ἀπὸ κεφαλῆς μέχει ποδῶν.

— Κύριε γενικὲ ὑπασπιστά, μοὶ λέγει ὁ μοχθηρὸς Μεγακάρολος, παράλαβε εἰκοσιν ἄνδρας καὶ πορεύθητι εἰς τὸ κοιμητήριον, ἀφ' ὅπου μᾶλλον ἀπειλούμεθα ἐὰν λάβῃς ἀνάγκην ἐπικουρίας, μὲ εἰδοποιεῖς.

Είκοσιν ἄνδρες ἐξῆλθον τῆς γραμμῆς καὶ ἐγώ, δυστυχῆς τῆς θεολογίας ὑπέροχος, ἐτέθην ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν, σείων τοὺς ὤμους.

— Νὰ σὲ πύρῃ ὁ διάβολος, βρωμόσκυλο! εἶπον ἐν ἑμαυτῷ ὁ μοχθηρὸς! ἐλπιμόνησεν ὅτι ποτὲ δὲν μετεχειρίσθησαν αἱ χεῖρές μου ἄλλο τι ἐκτὸς τῆς γραφίδος.

Ὁ Μεγακάρωλος μ' ἐξελάμβανεν ὡς θαρραλέον, καὶ ἡ ἰδέα αὐτῆ μ' ἐνίσχυσεν ἀκούοντως, ὅπως δυνθῶ καὶ καθέξω τὴν προσφερθεῖσάν μοι θέσιν, ἀποφασίσας νὰ ὑπερασπισθῶ τὸ κοιμητήριον πεισματωδίστατα.

« Nunc animis opus, Aenea, nunc per
(ciore primo

Degeneres animas timor arguitur.

Τοὺς ἀτίχους τούτους, οὓς τινὰς ἐνεθυμήθην τότε, ἀπήγγειλον πολλάκις εἰς τὸ ἐν Βερολίῳ ἀνώγειν μου καὶ ἐπληρούμην ἐνθουσιασμοῦ. Προσεπάθησα, ἐπιναλαμβάνων αὐτοὺς, νὰ ἐπαναφέρω τὸ καταροῆον θάρρος μου, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπέτυχα. Πλησιάζων τὴν προσδιορισθεῖσάν μοι θέσιν, δὲν ἐβλεπον καθαρῶς πυκνὴ νεφέλη ἐπασκίασε τοὺς ὀφθαλμούς μου· κατέλαβον τὸν παλαιότοιχον τοῦ κοιμητηρίου ὡς προμαχώνα, καὶ, στραφεὶς δεξιὰ, ἐκράυασα μεθ' ἀπάσης τῆς ἰσχύος τοῦ τράμου:

— Πῦρ! πῦρ! πῦρ!

Οἱ ὑπ' ἐμὲ ὑπήκουσαν, καὶ τὸ πῦρ τῶν πυροβόλων μᾶς ἐβοήθησε νὰ ἴδωμεν τοὺς ἐχθροὺς πράγματι, ἐνῶ πρὶν δὲν τοὺς διεκρίναμεν.

— Σχηματίσατε τετράγωνον!

Καὶ ἐξ στρατιῶται Γάλλοι ἐλαφροῦ πεζικοῦ, ἐξῆλθον τοῦ τοίχου ἐνθα ἦσαν κεκρυμμένοι καταθέτοντες τὰ ὄπλα. Ἄν ἐκουσίως δὲν παρεδίδοντο, ἡμεῖς βεβαίως δὲν ἠθέλομεν ἐνοησεῖ τὴν παρουσίαν των. Ὄδηγήσαμεν τοὺς αἰχμαλώτους μας τούτους εἰς τὸν γενικὸν στρατῶνα· ἐγὼ παρουσιάσθην πρῶτος μετ' ὑπεροψίαν, ἣν δυσκόλως δύναιμι νὰ περιγράψω. Ὁ στρατηγὸς μ' ἐνηγκλίση θερμῶς.

— Κύριε Γενικὸ ὑπασπιστά, εἶπεν ὁ Με-

γακάρωλος πρὸς με ἀποτεινόμενος μετ' ὠνὴν μεγαλοπρεπῆ, σήμερον διεκρίθησ διττῶς· διὰ τὴν ἰκανότητά σου καὶ τὸ θάρρος σου. Ἔγε μεγάλας ἐλπίδας εἰς τὸν ἀρχηγόν σου, διότι θὰ κάμει εὐνοκωτάτην ἔκθεσιν πρὸς τὸν βασιλέα διὰ τὴν λαμπρὰν ὄντως διαγωγὴν σου.

Οἱ Γάλλοι, οὓς περ ἤχημαλωτίσαμεν, μᾶς εἶπον ὅτι σῶμα ἐλαφροῦ πεζικοῦ, προχωρήσαν εἰς τὴν κώμην καὶ ἀκούσαν τὴν θόρυβον τῶν σαλπύγγων καὶ τυμπάνων μας, ἐνόμισεν ὅτι ποσεγγίζει μέγας ἀριθμὸς Πρώσων, καὶ οὕτως ἔφυγε δρομαίως, ἐγκαταλείψαν τοὺς ἐξ ἐκείνου, τοὺς λαβόντας τὸ θάρρος νὰ προχωρήσωσι περισσότερον τῶν λοιπῶν.

Εἰς τὴν ὑπερεκχείλισιν τῆς χαρᾶς μου μετεχειρίσθην τοὺς αἰχμαλώτους ἐλευθερίως, συλλογιζόμενος ὅτι ἴσως μίαν ἡμέραν θὰ λάβω κατὰ ἀνάγκην τῆς προστασίας των, τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον, ὡς ἔλεγον, ὁ στρατηγὸς Διδουστ προὐχῶρει μετ' ἑμὴν μοῖραν ἀπὸ τὰ ὄχυράματα τῆς Σαξωνίας, εἰς Βερολίνον.

— Sa! perment! μοὶ λέγει, πραγματικῶς ἐπεπέσαμεν εἰς τὰ νῶτα τοῦ ἐχθροῦ!

Ὁ καρδινοφόρος, μετριοπαθέστερος τοῦ Μενακαρόλου, ὕψωσε τοὺς ὤμους του, ἐκέντησε τὴν ἰφρὰν τῆς καρποσύνητός του, καὶ ἔστη ἀκίνητος.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΣΤΗΛΗΣ.

Τὸ Μουσεῖον τοῦ Βουλᾶκου ἐπλουτίσθη δι' ἀντικειμένον ἐκτάκτου ἀξίας ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς Αἰγυπτιολογίας· εἶναι δὲ τοῦτο στήλη, φέρουσα ἐπιγραφὴν Ἱερογλυφικὴν, ἀντιγεγραμμένην διὰ χαρακτῆρων τῆς δημοτικῆς Αἰγυπτιακῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Ἡ πρώτη ἐρευνα εἰς ἣν ἐπεδόθη ὁ ἐπιτηρητῆς τοῦ Μουσείου κ. Αἴμ. Βρουῆξ, ᾧ τινὴ Αἰγυπτιολογία ὀφείλει τὴν ἀνακάλυψιν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος στήλης, ἀπέδειξεν ὅτι ἡ

ἐπιγραφὴ εἶναι ἡ αὐτὴ ἐκείνη, ἣτις ἐν τρισὶ γλώσσαις ἐλαξέθη ἐπὶ τῆς διασῆμου πέτρας τοῦ Σάν (ἡ ἀρχαία Τάνης), εὐρεθείσης τῷ 1869 ὑπὸ τοῦ Μαριέτ Βέη.

Ἡ νέα στήλη ἔχει μῆκος δύο μέτρων καὶ εὖρος 88 ἑκατοστῶν, πᾶχος δὲ ἄνισον ἀπὸ 30—60 ἑκατοστῶν. Εἶναι τιτανώδης, ἱκανῶς σκληρὰ, καὶ διατηρεῖται θαυμασίως. Μόνον ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ λίθου ὑπάρχει μικρὰ θλάσις, ἣτις εὐτυχῶς δὲν φθάνει μέχρι τοῦ κειμένου. Ἡ εἰκὼν, ἣτις κεῖται ὑπεράνω τῆς ἱερογλυφικῆς ἐπιγραφῆς, εἶναι ἀξιοσημειώτος διὰ τὴν τελειότητα τῆς ἐργασίας. Παριστᾷ τοὺς Βασιλεῖς, τὰς Βασιλίσσας, καὶ τὰς παρὰ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων τιμωμένους θεοτήτας. Τοιαύτη λεπτότης καὶ τέχνη σπανίως ἀπαντῶσιν ἐν τοῖς μνημείοις τῆς ἐποχῆς τῶν Πτολεμαίων, ἢ ἀνήκει ἡ στήλη.

Ἡ πέτρα αὕτη εἶναι ἡ τρίτη ἀνακαλυφθεῖσα ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ αἰῶνος τούτου, ἐφ' ἧς εὐρηται τρίγλωσσος ἐπιγραφὴ, ἥτοι εἰς ἱερογλυφικὴν, εἰς δημώδη Αἰγυπτιακὴν, καὶ εἰς Ἑλληνικὴν. Πᾶσαι δὲ ἀνάγονται εἰς τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, τὴν τῶν Πτολεμαίων.

Ἡ πρώτη ἐξ αὐτῶν, γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα «πλάξ τῆς Ροσέττης», διατηρεῖται ἐν τῷ μουσεῖῳ τοῦ Λονδίνου. Χάρης αὐτῇ ἠδυνήθη ὁ Σαμπολιὼν νὰ θῆ τὰς πρώτας βάσεις τῆς ἐξηγήσεως τοῦ ἱερογλυφικοῦ ἀλφαβήτου, ὑποδοθηθούμενος εἰς τὸ ἔργον του ὑπὸ τῆς ἀντιγραφῆς δι' Ἑλληνικῶν χαρακτῆρων τοῦ τῶν βασιλέων ὀνόματος, ὅπερ περιεκυκλοῦτο ἐντε τῷ Ἑλληνικῷ καὶ ἱερογλυφικῷ κειμένῳ ὑπὸ δακτυλίου, κληθέντος ἀκολούθως ὑπὸ τῶν Αἰγυπτιολόγων *peribolus* (cartouche).

Ἡ δευτέρα πέτρα εἶναι τοῦ Σάν, περὶ ἧς ἀνωτέρω ἐλάλησαμεν. Εὐρίσκειται ἐν τῷ Μουσεῖῳ Βουλᾶκου. Εἶναι δὲ αὕτη πολὺ κατωτέρα τῆς ἀρτι εὐρεθείσης, καθὼ μὴ ἐχρῆσται τὴν αὐτὴν λεπτότητα ἐργασίας, μηδὲ διατηρουμένης καλῶς. Καὶ τῷ ὄντι, οἱ δη-

μοτικοὶ χαρακτῆρες αὐτῆς εἰσὶν εἰς τινὰ μέρη ἐντελῶς ἐξηρατισμένοι, ὅπου δὲ φαίνονται κάλλιον, δυσκόλως ἀναγινώσκονται. Ἐπὶ πλεόν τὰ κείμενα δὲν συνοδεύονται ὑπὸ μορφῶν προσώπων ἢ ἄλλης γραφῆς.

Ἡ τρίτη τέλος, ἣτις ἐστὶν ἡ πασῶν ἀνωτάτη, δὲν ἔλαβεν εἰσέτι θέσιν ὠρισμένην ἐν τῷ μουσεῖῳ Βουλᾶκου. Κεῖται ἔτι ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Μουσείου, ἄχρις οὗ ὁ κ. Μάσπερος, τοποθετήσῃ αὐτήν.

Ἀνεκαλύφθη δ' αὕτη ἐν τινὶ Κομ τῆς ἐπαρχίας Βεχέρας (Κάτω Αἰγύπτου). Ἀπλῆ ὀμιλία ἐγέννησεν εἰς τὸν κ. Βρουῆξ τὴν ὑποψίαν τὴν ὑπάρξεως τοιούτου λίθου. Αὐθόρως διέταξε τὴν ἐνέργειαν ἀνασκαφῶν, στεφθεῖσῶν ὑπὸ ἐπιτυχίας.

Ἡ στήλη τῆς Βεχέρας νέον καὶ εὐρὸ στάδιον μελέτης παρέχει εἰς πάντα Αἰγυπτιολόγον.

Τελευτώντες, σημειοῦμεν ὅτι δύο ἀνακαλύψεις ὀφείλονται εἰς τὸν κ. Βρουῆξ μέχρι τοῦδε, ἡ περὶ ἧς πρόκειται στήλη, καὶ οἱ 36 βασιλικοὶ τῶν Θεῶν σκοροζῶγοι.

Ο ΟΡΜΟΣ ΤΟΥ ΑΣΑΒ.

—

Διὰ τοὺς ἀγνοοῦντας· τί ἐστὶν Ἀσάβ, λέγομεν ὅτι εἶναι ἔρημος χῶρος ἐν ἀκτῇ τινὶ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἐνθα οἱ Ἴταλοι ἀπεφάσισαν νὰ ἰδρύσωσιν ἀποικίαν, ἢ μᾶλλον σταθμὸν, προωρισμένον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐπίγειον, ἐξ οὗ νὰ φορτόνωνται τὰ τῆς Ἀβυσσινίας προϊόντα. Ἐν τῷ ἐρήμῳ ἐκείνῳ μέρει ἡ Ἴταλικὴ κυβέρνησις ἀφοδότησεν αἰκίας τινὰς εὐτελεῖς.

Εἰς ἀπόστασίν τιναν ἀπὸ τοῦ Ἀσάβ ὑπάρχει ἀπέραντος πεδιάς ἀμμώδης, πλήρης ὀγκωδῶν πετρῶν σχήματος τριγωνικοῦ καὶ καταγωγῆς ἠφαιστειώδους. Πῆραν τῆς μεταλλογικῆς τῆς πεδιάδος ὑπάρχουσιν ὅτι

ψηλά ὄρη ἀπότομα καὶ φαλκικά.

Ἡ πεδιάς τοῦ Ἀσάβ εἶναι πλήρης νυκτιλάων πτηνῶν, ἅτινα τὰς νύκτας διὰ τῶν κρωγμῶν των δύνανται νὰ καταθλίψωσι καὶ τὴν μᾶλλον εὐθυμον ψυχὴν. Καθ' ἅπαν δὲ τὸ ἔτος ἐπικρατεῖ καύσων ἀνυπόφορος εἰς τὴν ρηθεῖσαν πεδιάδα, ἥτις εἶναι κυριολεκτικῶς ἄγονος, καὶ τὸ δὴ χερίστον, ἄνυδρος.

Τὰ μέλη τῆς ἰδρυομένης ἀποικίας, ἐσκέφθησαν νὰ θεραπεύσωσι τὸ κακὸν τῆς ἀνυδρίας διὰ τῆς παρὰ τὴν θάλασσαν ἀνορύξεως φρεάτων. Τὸ εὐρεθὲν ὅμως ὕδωρ εἶναι τόσῳ ἐλεεινὸν, ὥστε δὲν πίνεται ἢ ἀπεσταγμένον. Μετεχειρίσθησαν λοιπὸν αὐτὸ εἰς πλῆσιν καὶ εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ μαγειρείου. Οἱ εὐάριθμοι Ἴταλοὶ, οἵτινες ἐπὶ τοῦ παρόντος ζῶσιν ἐν Ἀσάβ, πίνουσιν ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου, ἀλλ' ἀπεσταγμένου.

Τὸ Βεϊλουὶ εἶναι παραθαλάσσιον. Κεῖται δὲ εἰς 39 μιλίων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ὄρμου Ἀσάβ. Ἐξ αὐτοῦ ἀνεχώρησαν οἱ περιηγηταί, ὧν ἠγεῖτο ὁ Γκιουλιέττης, καὶ οἵτινες, ὡς γνωστὸν, ἐσφάγησαν ὡς ἀρνία ὑπὸ τῆς φυλῆς τῶν Δανακίλ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Τὰ ἀδύνατα. — Νέον ἠράκλειον ἄθλον θὰ ἐκτελέσῃ, ὅστις δυνήθῃ νὰ εὕρῃ:

- Α'. Ἀνθρωπον ἀληθῶς εὐτυχῆ.
- Β'. Ἀνθρωπον γινώσκοντα ἑαυτόν.
- Γ'. Ἀνόητον στέργοντα νὰ ὑπακούσῃ.
- Δ'. Γυναῖκα ἱκανὴν νὰ τηρήσῃ μουσικόν.
- Ε'. Δικηγόρον παραδεχόμενον προφανεστάτην ἀλήθειαν.

ΣΤ'. Γυναῖκα τεσσαράκοντα ἐτῶν μὴ διατινομένην ὅτι εἶναι 29.

Ζ'. Γυναῖκα ψευδομένην ὀλιγώτερον ἢ εἰκοσάκις τῆς ἡμέρας.

Η'. Νέον μὴ ἐπαιρόμενον ἐπὶ τῇ κρίσει καὶ πείρᾳ του.

Θ'. Φίλον μὴ θεωροῦντα ὡς βάσιν τῆς φιλίας τὴν, χάριν αὐτοῦ, θυσίαν τοῦ φίλου του.

Ι'. Ἄνδρα ἀγκυῶντα ἄσχημον γυναῖκα καὶ μὴ πρόθυμον νὰ ὁμώσῃ ὅτι ἡ φιλιότης του εἶναι ἀπαράλλακτος Ἀφροδίτη τῆς Μήλου.

ΙΑ'. Νεόπλουτον μὴ παραδεχόμενον ὅτι οὐχὶ ἡ τύχη, ἀλλ' ἡ ἱκανότης προάγει καὶ

ΙΒ'. Πολιτικὸν μὴ ἔχοντα ἴδιον σύστημα, δι' οὗ ὁ τόπος δύναται νὰ εὐημερήσῃ καὶ νὰ δοξασθῇ.

Περιήγησις ταχυδρομικοῦ δελταρίου.—Ἡ «Ἐφημερίς τῆς Γενεύης» διηγείται ὅτι κατὰ στήματι ἐν Ἑλβετίᾳ συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ ἀποστείλῃ διὰ τοῦ ταχυδρομείου δελτάριον, τὸ ὁποῖον νὰ κάμῃ τὸν γύρον τοῦ κόσμου. Τὸ δελτάριον ἐπέγραψε «πρὸς τοὺς κ. κ. Μανιγκλὲτ καὶ Στ' Νῶ 13, ὁδὸς Βαλάνς εἰς Μασσαλίαν». Παρήγγειλε δὲ τοῖς μνησθεῖσιν ἀνταποκριταῖς νὰ ἐξακολουθήσωσι διαβιβάζοντες αὐτὸ διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου εἰς Κάιρον, Βομβάνην, Χόγκ Κόγκ, Ὑοκοχάμαν, Ἀγ. Φραγκίσκον, Νέαν Ὑόρκην, Μασσαλίαν, καὶ ἐκεῖθεν νὰ ἐπιστραφῇ εἰς Ἑλβετίαν.

Τὸ ρηθὲν δελτάριον ἔκαμε τὸν δρόμον του ὡς ἐξῆς, καθὰ ἐκ τῶν ἐπ' αὐτοῦ σφραγίδων τῶν διαφόρων ταχυδρομείων φαίνεται. Μασσαλίαν 2 Ἀπριλίου, Πόρτ-Σαίτ 9 Ἀπριλίου, Σουεζ 12 Ἀπριλίου, Βομβάνην 26 Ἀπριλίου, Χόγκ Κόγκ 20 Μαΐου, Ὑοκοχάμαν 6 Ἰουνίου, Ἀγ. Φραγκίσκον 27 Ἰουνίου. Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ τὸ ταχυδρομεῖον κατέσχε τὸ δελτάριον τῇ 15 Αὐγούστου. Ἐπὶ τέλους ὅμως ἀφῆκεν αὐτὸ, καὶ τῇ 30 Αὐγούστου ἐφθασαν εἰς Ἑλβετίαν με σημείωσιν τοῦ Ταχυδρόμου ὅτι τοιαῦτα παιγνίδια δὲν ἐπιτρέπονται ὑπὸ τῶν κανονισμῶν τῆς Ταχυδρομικῆς ἐνώσεως.

Οἱ Πρόεδροι τῶν Ἡρωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς.—Ἰδοὺ τίνες ὑπῆρξαν οἱ πρόεδροι πάντες τῆς Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς.

Γεώργ. Οὐάσιγκτων	ἐκλεχθεὶς τῷ	1789
Ὁ αὐτὸς 2αν φορὰν	»	1793
Ἰωάννης Ἀδαμς	»	1797
Θωμᾶς Ἰέφφερσον	»	1801
Ὁ αὐτὸς 2αν φορὰν	»	1805
Ἰάκ. Μάδισσον	»	1809
Ὁ αὐτὸς 2αν φορὰν	»	1813
Ἰάκωβος Μοργός	»	1817
Ὁ αὐτὸς 2αν φορὰν	»	1821
Ἰωάν. Κουίνου Ἀδαμς	»	1825
Α. Ἰάκσων	»	1829
Ὁ αὐτὸς 2αν φορὰν	»	1833
Μαρτίνος Βάν Βοῦρλεν	»	1837
Γ. Χάρισσον	»	1841
Ἰάκ. Πόλκ	»	1845
Ζ. Τέυλορ	»	1849
Φραγκλίνος Πιέρς	»	1853
Βούχαναν	»	1857
Ἄβρ. Λίγκολν	»	1861
Ὁ αὐτὸς 2αν φορὰν	»	1865
Γράντ	»	1869
Ὁ αὐτὸς 2αν φορὰν	»	1873
Ρ. Χάγκες	»	1877
Γάρφιλδ	»	1881

Ἐδιοίκησαν δὲ ὡς πρόεδροι σὶ ἐξῆς ἀντιπρόεδροι, θανόντων πρὸ τῆς λήξεως τῆς τετραετοῦς περιόδου τῶν καθ'αυτὸ προέδρων.

Ὁ Ι. Τέυλορ, θανόντος τοῦ Προέδρου Χάρισσον (1841).

Ὁ Πίλμωρ, θανόντος τοῦ προέδρου Ζ. Τέυλορ (1849)

Ὁ Α. Τζόνσων, θανόντος τοῦ Λίγκολν (1865), καὶ

Ὁ Ἀρθούρ, θανόντος τοῦ Γάρφιλδ (1881).

Οἱ θανόντες.—Ἐπιστήμων τις, λίαν μεταλλογολικῶς χαρακτηρισθῆς, φαίνεται, ἐσκέφθη

νὰ κάμῃ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου θανάτων.

Ἐῦρε λοιπὸν ὅτι ἔζησαν ἐν τῇ γῆ ἄνθρωποι 46,627,813,275,075,845, ἤτοι, 434, 622, 676 εἰς ἑκάστην τετραγωνικὴν λεῦγαν, ἐπομένως ὃ ἄνθρωποι εἰς ἕκαστον τετραγωνικὸν πόδα τῆς στερεᾶς.

Τούτου ἕνεκα ἡ γῆ εἶναι εὐρὺ κοιμητήριον. Εἰς ἕκαστον χῶρον, ἴσον πρὸς 40 τάφους, κεῖνται 1283 πτώματα. Ἄρα ἕκαστος τάφος περιέχει 128. Ἐὰν ἐπομένως ἐπρόκειτο νὰ ταφῇ ὁ μνησθεὶς ἀριθμὸς τῶν νεκρῶν σήμερον, ὅπως κατορθωθῇ τούτο, ἔδει νὰ σκαφῇ ἡ γῆ ὀλόκληρος 128 φοράς. Ἄλλαις λέξεσι θὰ εἶχομεν ἀνάγκην 128 πλανητῶν ὁμοίων τῇ γῆ, ὅπως θάψωμεν τοὺς νεκρούς!

Εἰκὼν τοῦ Κολόμβου.—Αἱ ἐφημερίδες τῆς Γενεύης ἀγγέλουσιν ὅτι ἐν τῷ Ἰσπανικῷ Γραφείῳ τῶν ἀποικιῶν ἐν Μαδρίτῃ, εὐρέθη ἄρτι εἰκὼν τοῦ Κολόμβου, κατασκευασθεῖσα ζῶντος αὐτοῦ. Ἡ εἰκὼν διατηρεῖται θαυμασίως καὶ φέρει τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν «Columbus Ligur, novī orbis repperitor.» Ἡ εἰκὼν παριστάνει τὸν Κολόμβον ἐν ἡλικίᾳ 40 ἐτῶν, ἄνευ ρυτίδων, με κόμην δασεῖαν καὶ μέλαιναν, με ὀφθαλμοὺς ἀκτινοβολοῦντας, καὶ εἶνα γρυπῆν.

Τὸ πρῶτον ἀντίγραφον τῆς εἰκόνης προσνήχθη τῷ δουκὶ Βεράνιᾳ, ἀπογόνῳ τοῦ μεγάλου θαλασσοπόρου. Ἐτέρου ἀντιγράφου διετάχθη ἡ κατασκευὴ, τηρηθησομένου ἐν τῷ Γραφείῳ τῶν Ἀποικιῶν. Αἱ διαστάσεις τῆς εἰκόνης εἰσὶν ἡμίσεος μέτρου πρὸς 42 ἑκατοστά.

Τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς καπνελείας.—Ἐσχάτως κατεδικάσθη ἐν Καλκούττᾳ κακοῦργος γνωστὸς καὶ ἐπικίνδυνος εἰς θάνατον. Ἡ ἡμέρα τῆς καταδίκης ἐφθασεν, ὃ δὲ δήμιος ἐνησχολεῖτο ἤδη εἰς τὴν τακτοποίη-

σιν τῶν ἐνδυμάτων τοῦ καταδίκου, ὅτε εὐγενής τις κύριος, πρὸ μικροῦ ἀφίχθεις ἐκ ταξείδιου, παρουσιάζεται εἰς αὐτὸν, δεικνύων διασαγῆν τοῦ διοικητοῦ, χορηγοῦσαν αὐτῷ τὸ δικαίωμα νὰ ὑμιλήσῃ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μετὰ τοῦ καταδίκου. Τοὺς ἄφησαν ἐπὶ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας νὰ συνομηλήσωσι, καὶ ὅταν ἀπεχωρίζοντο τέλος, ἠκούσθη ὁ κατάδικος λέγων εἰς τὸν κύριον.

« Ἀκούσατε, θὰ τὸ πράξω, ἀλλὰ θὰ πληρώσωτε εἰς τοὺς συγγενεῖς μου 4, 000 λίρας Στερλίνας. — Τὸ ὁμνῶ ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου ». — Μετὰ ταῦτα ἔδωκαν τὸν κατάδικον, τὸν ἐξήγαγον τῆς φυλακῆς, καὶ τὸν ἔφεραν μετ' ὀλίγον ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος. Ἐπ' αὐτοῦ ἐζήτησε νὰ ποιήσῃ χρῆσιν τοῦ δικαίουματος, ὅπερ πᾶς κατάδικος ἔχει, νὰ εἶπῃ πρὸ τοῦ θανάτου ὀλίγας λέξεις καὶ ἐφώνησε: « Πάντες σεῖς ὅσοι με ἀκούετε, μάθετε ὅτι ἡ καλύτερα σοκολάτα εἶναι τοῦ Βίλλικμσον Κέννετυ καὶ Σας. Πικκαδιλλὸ, Λονδίνον! καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔθεσε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὴν ἀγχόνην.

Κακοῦργος διάσημος — Γράφουσιν ἐξ Ὀδησοῦ ὑπὸ ἡμερησίαν 30 Μαΐου.

Κατ' αὐτὰς ἐτελεύτησεν ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῶν φυλακῶν ὁ Βασίλειος Τσοῦκμαν, ἄγων τὸ 96 ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀπέθανε φημιζόμενος ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του ἐν μέρει μὲν ὁμόνος, ἐν μέρει δὲ μετ' ἄλλων, διέπραξεν οὐχὶ ὀλιγωτέρους τῶν 80 φόνων καὶ διέφυγεν ἐκ Σιθηρίας τοῦλάχιστον πεντάκις. Ἐγεννήθη ἐν Ἰσμαηλίῳ τῷ 1755 ἐκ Καλμουκῶν κατὰ γόμους, ἔχων ἠρακτεῖους διαστάσεις, καὶ μεγάλας σωματικὰς δυνάμεις. Ἀφοῦ ἀφυπηρέτησεν ὡς στρατιώτης, ἠσπάσθη μετέπειτα τὸ ἐπάγγελμα τῆς ληστείας καὶ μετὰ συμμορίας 60—80 ληστῶν διέπραττε φρικτὰ κακούργηματα εἰς τὰ περὶχωρα τῆς Ὀδησοῦ ἐπὶ πολλὰ ἔτη οὕτω τρομερῶς, ὥστε

ἡ ἀστυνομία ἀντὶ νὰ φυλακίσῃ αὐτὸν, συνειβιάσθη φιλικῶς. Τέλος τὸ 1850 ἀνέλαβε νὰ τὸν συλλάβῃ ἀνώτερός τις ὑπάλληλος τῆς ἀστυνομίας, ὀνόματι Κορτσάφσκις· περιεκύκλωσε τὸ ξενοδοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον αὐτὸς εὕρισκετο, καὶ συνέλαβεν αὐτὸν μετὰ φοβερὰν μάχην· ἐκ τῶν δύο δὲ μερῶν ἔκειντο νεκροὶ καὶ πληγωμένοι 15 ἄνδρες. Ἐπειδὴ δὲ ἴσχυεν ἔτι ἡ ἀρχαία ποινικὴ νομοθεσία τῆς Ρωσσίας, ἔμειναν ὁ Τσοῦκμαν 9 ἔτη ἐν τῇ φυλακῇ πρὶν ἢ δικασθῆ ἐν ἔτει 1859· ἐν τούτοις κατεδικάσθη εἰς 20ετῆ σκληρὰν ἐργασίαν ἐν Σιθηρίας καὶ εἰς μαστίγωσιν. Μετὰ παρέλευσιν πέντε ἐτῶν ἐδραπέτευσεν ἐλθὼν εἰς Ὀδησοῦν, ἀλλὰ καὶ πάλιν συνελήφθη. Ἐν ἔτει 1869 εὗρεν ἐκ δευτέρου τὴν εἰς Ὀδησοῦν ἄγουσαν συνελήφθη πάλιν, ἔμεινε μέχρι τοῦ 1871 ἐν τῇ φυλακῇ καὶ ἐστάλη εἰς Σιθηρίαν. Ἀλλὰ πάλιν κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐδραπέτευσεν κατὰ τὴν πορείαν ἀπὸ Ἰροκάσκης εἰς Κερέσκην, καὶ μόλις τὸ 1871 συνελήφθη ἐν Ἐλισαβετγράδῃ τῆς Διοικήσεως Κερέσκην, καὶ ἐστάλη διὰ τετάρτην φορὰν εἰς Σιθηρίαν.

Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ἐδραπέτευσεν ἐκ νέου, ἀφοῦ δὲ συνελήφθη ἐν Ὀδησοῦ κλέπτων ἐξευγμένην ἄμαξαν τῶν γερμανῶν ἀποίκων, οἱ σκληροὶ ἄποικοι, ὀργισθέντες, προσέβησαν μόνοι εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, ἐτιμώρησαν αὐτὸν παντοιοτρόπως καὶ ἀπέστειλον αὐτὸν μὲ δεδεμένας χεῖρας καὶ πόδας εἰς τὰς ἐν Ὀδησοῦ ἀρχάς.

Ὁ κακοῦργος ὁμῶς εἶχε τόσον κακοποιηθῆ ὑπὸ τῶν γερμανῶν, ὥστε ἦτο ἀνάγκη ν' ἀχθῆ εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου μετὰ δύο ἡμέρας ἀπέθανεν, ἐπειδὴ τῷ εἶχον θραύσει ἐπτά στηθικά ὀστάρια. Ἡ κεφαλὴ του θὰ σταλῆ εἰς τὸν ἐν Βιέννη καθηγητὴν Βενέδικτον, ὅστις καταρτίζει συλλογὴν ἐκ κεφαλῶν δικαστῶν κακούργων.

Βίγρος κατηγορούμενος. — Πρὸ τοῦ εἰρηνο-

δίκου τοῦ Σούσεξ ἤχθη κατ' αὐτὰς μικρὰ κόρη 8 μηνῶν ἡλικίας, ὀνόματι Ζωὴ Μαυροφελδ, κατηγορουμένη ἐπὶ κακοβούλῳ κατατροφῇ ξένης· ἰδιοκτησίας. Ἡ κατηγορουμένη ἡμέραν τινὰ, ἀφοῦ εἶχε θυλακισθῆ, ἐκυλίετο μετ' εὐχρηστικῶς ἐπὶ τῶν χόρτων γειτονικοῦ κήπου ἀνήκοντος πλυντρίᾳ τινὶ, ὅπου εἶχεν ἀφθῆ ὑπὸ τῆς πρεσβυτέρας ἀδελφῆς τῆς. Βαθμηδὸν ἐπλησίασεν εἰς μέρος ὅπου ἐκρέματο φόρμα κακοσμημένον μὲ πολυτίμους δαντέλας ἀνήκον εἰς τὴν ἠθοποιὸν Ἄνναν Μάθεβ καὶ παραδοθὲν πρὸς καθαρισμὸν τῇ πλυντρίᾳ. Μ' ὅλην τὴν νεανικὴν ἡλικίαν τῆς προσεικλύσθη τόσον ὑπὸ τοῦ ὠραίου ἐνδύματος ἡ κυρία Ζωὴ, ὥστε τὸ κατεβίβασε σύρασα αὐτὸ ἵνα τὸ παρατηρήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον. Δυστυχῶς ὁμῶς ἔληξεν ἡ γνωριμία αὕτη διὰ τῆς ἐντελοῦς καταστροφῆς τοῦ λεπτοῦ ὑφάσματος ὑπὸ τῶν λεπτῶν τῆς δεσποινίδος χερῶν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀγγλικὸς νόμος ἐπιτρέπει νὰ ἐνάγωνται καὶ « ἀνήλικα » ἐνεκα θλάβης ξένης· ἰδιοκτησίας καὶ νὰ καταδικάζωνται εἰς ἀποζημίωσιν, ἐνήγαγεν ἡ ζημιωθείσα ἠθοποιὸς (ἥτις βεβαίως ὅταν ἐγεννήθη δὲν εἶχε πελερίνας μὲ βαλεντιανὰ περικοσμήματα, ἀπέκτησεν ὁμῶς τοιαύτας κατόπιν) τὴν μικρὰν δρακούλαν εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον. Ἡ διαδικασία ἦτο μακρὰ ἀφοῦ ἡ μήτηρ ὡς συνήγορος, ἐλάμβανε κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τὸν λόγον, καὶ ἡ κατηγορουμένη αὕτη διὰ συνεχῶν φωνῶν διέκοπτε τὴν ἐξέτασιν. Τέλος, ληφθεῖσης ὑπ' ὄψιν τῆς νεανικῆς ἡλικίας τῆς κατηγορουμένης, ἀπηλλάγη μὲν αὕτη πάσης τιμωρίας, κατεδικάσθη ὁμῶς εἰς ἀποζημίωσιν 50 λιρῶν, πληρωτέων ὅταν καταστῆ ἐνήλικος. Ὁ μικρὸς ἄγγελος φαίνεται ὅτι ἐνόησε τὴν ἀπόφασιν ταύτην, διότι ἐγρατσούνισε τὴν ρίνα τοῦ δικαστοῦ, ὅστις μετὰ τὸ πέρας τῆς δίκης ἠθέλησε νὰ φιλήσῃ τὴν ὠραίαν κατηγορουμένην.

Ἀξιολύπητος κληρονόμος ἑκατομμυριῶτος. — Ἐν Βλεαμίνστερ ἀπεβίωσε πρὸ τινῶν ἐβδομάδων μετανάστῃς τις γερμανὸς καὶ ἄφησε περιουσίαν δύο ἑκατομμυρίων ταλλήρων, τὰ ὅποια ἀπέκτησεν ἐκεῖ ἐν τῷ 30 ἐτῶν.

Ὡς εὐτυχῆ κληρονόμον ὄρισεν ἓνα ἐν Ὀλλανδίᾳ ζῶντα χωρικὸν, ὅστις ποτὲ ἐγένετο αἰτίος τῆς καθ' ὀλοκληρίαν καταστροφῆς τοῦ κληροδότου, καταστρέψας σὺν τοῖς ἄλλοις τὴν οἰκογενειακὴν εὐτυχίαν του, ἀναγκάσας αὐτὸν οὕτω νὰ μεταναστεύσῃ. Ἐν τῇ διαθήκῃ ἔγραφεν ὁ κληροδότος. « Οὗτος ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ μόνος ὃν ἔχω ἀφορμὴν νὰ μισῶ, ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ὁ μόνος εἰς τὸν ὁποῖον χρεωστῶ τὴν ἀργοτέραν εὐτυχίαν μου καὶ διὰ τοῦτο τῷ εὐγνωμονῶ ». Τοῦτο φαίνεται βεβαίως κάπως γενναῖον καὶ θὰ ἦτο ὄντως τοιοῦτον, ἐὰν μὴ εἶχε καὶ τοὺς ὄρους του, δηλαδή ὅτι ὁ κληρονόμος οὗτος ἦτο ἠναγκασμένος νὰ φέρῃ διὰ βίου ἐνδυμασίαν προσωρισμένην δι' αὐτὸν καὶ μόνον ἐκ μαύρου ὑφάσματος μετὰ στιγμάτων ἀνοικτοῦ κιτρίνου χρώματος καὶ μὲ πῖλον τοῦ αὐτοῦ χρώματος, ἔχοντα δὲ τὸ ἀπελπιστικὸν σχῆμα γελωτοποιητοῦ σκούφου μὲ κωδωνάκια καὶ φούντας. Ἦν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ τολμήσῃ νὰ κάμῃ τὴν ἐλαχίστην μεταβολὴν τοῦ ἐνδύματός του, μεταβαίνει ἅπαντα ἡ περιουσία του εἰς μακρυνούς συγγενεῖς τοῦ κληροδότου, εἰς τοὺς ὁποῖους ἀφῆκε καὶ μερικὰς χιλιάδας ταλλήρων πρὸς εὐσυνείδητον φύλαξιν τῶν ἐπιβαλλομένων τῷ κληρονόμῳ. Ἐκτὸς τούτου ἐν περιστάσει καθ' ἣν θὰ ἐδέχτο τοὺς ὄρους, νὰ τυπωθῆ εἰς ἕξ τῶν μεγαλύτερων ἐφημερίδων ὁ ὅρος τῆς κληρονομίας καὶ οὕτω νὰ γίνῃ τὸ πρόσωπον τοῦ κληρονόμου κάπως γνωστόν. Τῷ κληρονόμῳ ἐπαρῶς ἠθήσαν ὁμῶς 6 μηνῶν σκέψεις διὰ νὰ ἀποφασίσῃ ἐὰν θὰ παραδεχθῆ τὴν μὲ ἑκατομμύρια κεκαλυμμένην τιάραν τῆς γελοιοῦτος ἡ ὄχι.

Ἐν περιστάσει καταφατικῇ θὰ τῷ μετριάσῃ τὴν εὐχαρίστησιν τὰ βάσανα τοῦ ὄρου τούτου, ἐνῷ ἡ ἀρνήσις ἀπαιτεῖ πολλὴν αὐταπάρησιν.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ζαπλοῦτων. — Ἀφίκετο εἰς Βερολίνον ὁ κ. Μακάυ, ὁ πλουσιώτερος τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ζαπλοῦτων, ὅστις ἔχει εἰσόδημα 412,500 φράγκα καθ' ἑκάστην! ἦτοι 150 1]2 ἑκατομμύρια φρ. κατ' ἔτος. Ὁ Θεὸς νὰ τῷ τὰ πολλαπλασιάσῃ.....

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ.

Πέρνει τ' ἀγέρι τὰ πανιά
Καὶ τὰ πανιά ἐσένα
Καὶ σὺ τῇ χάρι τῇ γλυκεῖα
Καὶ φεύγετε ἴσα ξένα
Μὲ ἀσπλαγχνῆ καρδιά.

Λὲς πῶς στολισθῆκε ὁ γυαλός
Ἐμπρὸς εἰς τὴ μορφὴ σας,
Λὲς καὶ φεγγάρι κι' οὐρανός
Πῶς φεύγουσι μαζὶ σας
Καὶ μένω μοναχός!

Τὰ φύλλα πέφτουνε ξερά,
Φυσομανᾷ τ' ἀγέρι.
Θάλασσα γένηκε ἡ στεριά
Ὅταν φουρτοῦνα φέρει
Τ' ἀνάκατα νερά.

Θεὸ μου! πῶς ἡ ξενιτεῖα
Τὴν ὑπαρξί σκοτώνει
Μὲ μία δόλχη μαχαιριά
Τὸ στόμα ποῦ στομαίνει
Καὶ σβύνει τὴ λαλιά!

Πέρνει τ' ἀγέρι τὰ πανιά
Καὶ τὰ πανιά ἐσένα
Καὶ σὺ τῇ χάρι τῇ γλυκεῖα
Καὶ φεύγετε ἴσα ξένα
Μὲ ἀσπλαγχνῆ καρδιά.

Ἄς μὴ ταράξῃ ὁ γυαλός
Νοτιᾶ ἄς μὴ φυσήσῃ,
Ζέφυρος μόνος μαλακός
Ἄς βγῆ νὰ σὰς φιλήσῃ...
Μαζὶ σας ὁ Θεός!

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 9 Ἀγούστου 1881.

ΑΔΕΞ. Κ. ΠΕΡΑΙΚΙΔΗΣ.

ΘΑ ΜΕΤΑΝΟΗΣΗΣ..

Μὲ κυττάξεις ἄν στενάξῃ
Ὡς νὰ ἦσουν γὰ μὲ ξένη.
Μὲ καρδιά δὲ παγωμένη
Τὰ δευὰ μου τὰ θυρεῖς.

Θάλλῃ ὅμως στιγμὴ μίξ
Νὰ πονέσῃ ἡ καρδιά σου.
Τὸ κορμὶ μου ἐμπροστά σου
Πτώμα κρῦν ἄν ἰδῆς!
ΑΔΕΞ Κ ΠΕΡΑΙΚΙΔΗΣ.

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ προηγ. φυλλαδίῳ αἰνίγματος

Κηρὸς — μηρός.

Λύσις τοῦ γρίφου

Γυναιεὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Εἶμαι βράχος, πλὴν τί βράχος!
Ἐνδοξότατος! Ἄν ὅμως
Μοῦ κοπῆ ἡ κεφαλὴ,
Τότε γίνομαι μὲ τάχος,
Κ' ὅσον θέλεις ἀποτόμωσι,
Ὅρα τῆς ζωῆς τυφλή.

ΔΟΓΟΓΡΙΦΟΣ.

Οἱ Δῆμος Ἡὼ γραφὴ Ἄϋνε Δ'. 1 τὸ
χρατεῖ δεῖνα μῦς.